

עמוס קינן : הבלון

מחזה במערכה אחת

הנפשות:

איש, לבוש אדרת שער־גמלים.
אשה, צהובת־שער.
נער.
נערה.
שני אזרחים.

המקום:

על הבמה.

במה ריקה. מימין דלפק. משמאל פינת מיטה, כסא, ארון, דלת אחורית. הפינה משמשת חדר הנערה וחדר האשה גם יחד. אור ירוק לאשה, אור ורוד לנערה. בין הפינה והדלפק פנס־רחוב. המואר לצורך תמונות־רחוב, אור צהוב. אור לבן לדלפק. המשחק מתנהל תמיד בצדי הבמה, בפרופורציה של שליש או שני־שלישים.

תמונה ראשונה

איש לבוש אדרת שער־גמלים: (בקצה הבמה) הגעתי לפנות ערב. הייתי עייף, רעב וצמא.

הפסקה קלה. האור מגלה שני אזרחים בקצה הדלפק. האיש מתישב ליד הדלפק.

- אזרח א: אני משתגע משעמום.
אזרח ב: אז מה לעשות?
אזרח א: בוא נלך למקום אחר.
אזרח ב: אבל גם שם משעמם.
אזרח א: אז נלך למקום אחר.
אזרח ב: אבל גם שם משעמם.
אזרח א: אז מה לעשות?
אזרח ב: אז נחזור הנה.
אזרח א: אבל פה אפשר להשתגע משעמום.
אזרח ב: אז תקנה לי בלון.
אזרח א: לא רוצה לקנות לך בלון.
אזרח ב: אז תקנה לי בלון.
אזרח א: היום היית רע ולא אקנה לך בלון.
אזרח ב: אבל אני רוצה בלון.
אזרח א: היום אני לא קונה שום בלונים ודי. אני רוצה מסטיק.
אזרח ב: (בבכי) אבל אני רוצה בלון! אני רוצה בלון!
אזרח א: (סוטר על לחיו של ב) הנה לך בלון.

- אזרח ב : אני אהרוג אותך.
 אזרח א : זה עוד נראה. אני אהרוג אותך קודם.
 אזרח ב : אני אהרוג אותך ואקנה לי בלון.
 אזרח א : לא איכפת לי.
 אזרח ב : אני אקנה לי מאה בלונים. מיליון. אני אתן לכולם בלונים. אני אהרוג אותך. (מתנפל על אזרח א ומפיל אותו ארצה)
 אזרח א : עזוב אותי! מה אתה עושה?
 אזרח ב : ואני אלך ליער ואני אתחבא שם כל היום ואשחק עם הבלון ואני אברח מהבית ולא אשוב לעולם.
 אזרח א : גם אני אברח.
 אזרח ב : וגם אני. אני אברח לעזאזל.
 אזרח א : עזוב אותי!
 אזרח ב : (מרפה ממנו) לך לעזאזל. (שניהם קמים ויוצאים לאט לאט מהבמה, יד ביד)
 האשה מופיעה ויושבת בקצה הדלפק. האור דועך ועולה מצד שמאל של הבמה.

ת מ ו נ ה ש נ י ה

האור עולה בחדרה של הנערה. נכנס הנער.

- נערה : ערב טוב.
 נער : ערב טוב.
 נערה : שב תנוח קצת, אתה נראה עייף.
 נער : אני לא עייף, זה הלב.
 נערה : מה פתאום הלב?
 נער : אני לא יודע, הוא תמיד פועם כמו מפוח כשאני בא אליך.
 נערה : באמת?
 נער : שכה אני אחיה. אני מגיע הנה חסר־נשימה.
 נערה : ספר לי למה?
 נער : מפני שאני כל כך אוהב אותך.
 נערה : זה נפלא. (באנחת). הפסקה) אולי אפתח את החלון. הלילה כל כך חם. (פותחת את החלון)
 נער : איזה ריח נפלא באוויר.
 נערה : זה האביב.
 נער : אז מה יהיה?
 נערה : אני לא יודעת. תנחש.
 נער : אז בואי הנה.
 נערה : אני מתעצלת.
 נער : אז אני אבוא אליך.
 נערה : נראה אם יש לך דם לזה.
 נער : (מסתער עליה בנשיקה) עכשיו את מאמינה?
 נערה : (נחלצת, מתנשמת) כמעט.
 נער : (מלטף את שערה בחיבה, מושך אותה אליו ומנשק אותה שוב) ועכשיו?
 נערה : עכשיו אני יכולה להאמין לכל מה שתגיד.
 נער : זה נפלא. מה להגיד?

- נערה : לא חשוב מה. רק שיהיה יפה.
 נער : טוב, אז אני אספר לך את כל האמת.
 נערה : את כל את כל האמת?
 נער : הכל הכל.
 נערה : אז ספר.
 נער : אז שתדעי לך שהעולם הוא נורא גדול, וכשעומדים בצד אחד לא רואים בכלל את הצד השני, אפילו לא במשקפת.
 נערה : זה מפני שהוא עגול.
 נער : וגם מפני שהוא כל כך גדול. הוא פשוט ענקי. ובכל בוקר, כאשר השמש זורחת, היא מתאמצת לשלוח קרניים לכל פינה קטנה, וזה לא קל. מפני שיש יערות עבותים, והרים גבוהים וגיאות עמוקים, וערים גדולות מכוסות עשן וערפל, ומיליוני תולעי־אנוש פוקחים עיניים מדי בוקר אל השמש, אך לא לכולם היא מאירה. וישנם כאלה שהשמש זורחת להם, אבל לא מביאה חום ואור, וזה חבל.
 נערה : וזה איכפת לך?
 נער : זה איכפת לי מאד. מפני שאנחנו עומדים, שינו, באמצע, ואנחנו כל כך מאושרים. אבל איננו יכולים להיות מאושרים באמת אם גם מסביב לא הכל יפה וטוב. אני רוצה לבנות בית, ואני רוצה בחצר לנטוע גן, ואני רוצה שיהיו לנו הרבה ילדים שישחקו בגן. אבל כל עוד לא תזרח השמש לכולם, כל עוד יהיה בעולם ילד בוכה רעב ללחם, לא תזרח השמש גם בגן שלנו.
 נערה : אני כל כך אוהבת אותך.
 נער : וגם אני אותך.
 נערה : איזה לילה מזור. כל הריחות של האדמה עולים למעלה. והאוויר יורד למטה. הים והאדמה והשמיים, הכל אחד.
 נער : כך טוב. הכל אחד. גם אנחנו אחד. (מושך אותה אליו)
 ברגע זה נשמעת מבחוץ תרועת חצוצרה מקוטעת, סטאקאטו, תוקפנית, צורמת. הנער נרתע, קם לאט לאט ממקומו, פונה לעבר הדלת ויוצא. הנערה נשארת בזרועות מושטות. הפסקה ארוכה. מבחוץ נשמעת שוב תרועת חצוצרה, והפעם ארוכה, מיבבת. הפסקה ארוכה.
- ת מ ו נ ה ש ל י ש י ת
- בחדר הנערה. נשמעת דפיקה בדלת. הנערה ממהרת בהתרגשות לפתוח. נכנס האיש.
- איש : מוטל כאן מת.
 נערה : הכנס בבקשה.
 איש : תודה. (נכנס)
 נערה : מה רצונך?
 איש : מוטל כאן מת.
 נערה : לא, לא ייתכן. הוא לא חזר. אני יודעת.
 איש : הוא מת.
 נערה : הוי, אני כל כך מאושרת. אבל אינני יכולה להאמין. פשוט אינני יכולה. זה כמו חלום. הוא כל כך גבוה. בקושי הייתי מגיעה עד לכתפיו. והוא היה מוכרח להרכין את ראשו אלי כדי לנשק אותי. יש

- לו עיני פלדה ובלורית שחורה וקשה.
איש: רציתי רק להודיע. עברתי פה במקרה וחשבתי כי מחובתי להודיע.
נערה: תודה רבה, אדוני. אדוני עשה באמת מעשה אבירי.
איש: על-לא-דבר. כל אחד במקומי היה עושה זאת.
נערה: הוא כל כך גבוה. כשאני עומדת על ידו אני מגיעה בקושי לכתפיו,
 אם אני עומדת על קצות האצבעות. אבל מדוע אתה עומד? שב
 בבקשה.
איש: לא, תודה רבה. רציתי רק להודיע.
נערה: זה כל כך חביב מצדך.
איש: על-לא-דבר.
נערה: (עומדת על קצות האצבעות) אני צריכה לעמוד על קצות האצבעות
 כדי להגיע עד לכתפיים.
איש: (במבוכה) הו, אני לא כל כך גבוה.
נערה: אתה רואה, עכשיו אני יכולה להגיע, אבל רק עד לכתפיים. זה כל
 כך מצחיק.
איש: מדוע זה מצחיק?
נערה: ככה סתם, אינני יודעת. הה. הה. הוי, אני נופלת! (נופלת עליו. האישי
 נבוך, תומך בה, ללא הצלחה. שניהם נופלים)
נערה: הה, הה, נפלנו.
איש: מצטער גורא. (קם ויוצא לאט לאט) רציתי רק להודיע. (יוצא)
נערה: הוא גבוה, יש לו עיני פלדה. (הפסקה) הוי, לא, אל תנשק אותי.
 אני מבקשת ממך, אינני רוצה. יכולים לראות אותנו. מה אתה עושה
 לי? אני מבקשת ממך, לא כאן. הדלת פתוחה. מה אני עושה, מה אני
 עושה. אסור לי. הוי, יקירי, מדוע אני כל כך עצובה. מישהו יכול
 לבוא כל רגע. קר לי כל כך. (נכנס הנער, עומד בפתח) אל תגע בי,
 זה מעביר בי צמרמורת. יש לך ידיים כל כך חמות. מה אתה עושה.
 אתה כל כך מכאיב לי, יקירי, זה כל כך כואב, הוי, יקירי, יקירי...
 (הפסקה)
- נער:** נשארתי לבדי.
נערה: הוי, יקירי, אינך צריך לדבר על זה.
נער: מכולם נשארתי לבדי. כולם אינם.
נערה: אל תדבר על זה יותר. כל זה לא חשוב. העיקר שאתה כאן, וזה הכל.
 שכח את כל זה ונתחיל בחיים חדשים.
נער: איבדתי הכל.
נערה: אין דבר. תתחיל מחדש ותראה שתמצא כל מה שאיבדת. העיקר
 שמצאנו זה את זה. (הפסקה) בוא אלי, חביבי. (מושכת אותו אליה
 בחיבה. הפסקה)

תמונה רביעית

ליד הדלפק. האשה ניצבת מאחורי הדלפק. נכנס האישי.

- איש:** (מתקרב לדלפק) סליחה, האם הגיע איזה מכתב בשבילי?
אשה: מצטערת מאד, לא הגיע שום מכתב.
איש: שלום.
אשה: שלום.

- איש : יש איזה מכתב בשבילי היום?
 אשה : לא, מצטערת מאד, אין מכתבים.
 איש : שלום.
 אשה : שלום.
 איש : יש משהו בשבילי היום?
 אשה : לא, אני מצטערת, לא הגיע שום דבר. שלום.
 איש : שלום. יש איזה מכתב?
 אשה : אני באמת מצטערת, שום דבר.
 איש : שלום. להתראות.
 אשה : שום דבר, מצטערת.
 איש : יש משהו היום?
 אשה : שום דבר.
 איש : שום דבר?
 אשה : שום דבר.
 איש : שלום.
 אשה : מצטערת מאד. (מסתרקת, מכבה את האור מעל הדלפק. יוצאת אל הרחוב. פנס־הרחוב נדלק. היא מתחילה להלך, האיש אחריה) אני הולכת מכאן. קר לי.
 איש : אני צמא.
 אשה : אני רק לא יודעת אם תמצא משהו בשעה הזאת.
 איש : אין שום דבר בשבילי היום?
 אשה : לא, הכל כבר סגור. אני לא חושבת שתמצא כאן משהו בסביבה הזאת.
 איש : אני צמא.
 אשה : קר לי. (לופתת את זרועו) לאן אתה הולך?
 איש : אני לא יודע. אני צמא. אין משהו בשבילי היום?
 אשה : אם אתה רוצה, יש לי משהו לשתות בבית. אני יכולה להזמין אותך, אם תבטיח להתנהג יפה.
 (הפסקה. פנס הרחוב כבה. הם נכנסים לחדרה של האשה)
 אשה : (מעלה את האור. חוטפת בחפזה כמה זוגות לבנים וגרביים המוטלים בכל מיני פינות ומטמינה אותם מתחת לכר) סלח לי על שהחדר אינו מסודר.
 איש : כל כך יפה אצלך.
 אשה : למה אתה עומד? שב.
 איש : כן. (מתישב על הספה. האשה פותחת ארון, מוציאה ממנו בקבוק מלא עד לשני שלישיו ושתי כוסיות)
 אשה : אני שותה כוסית אחת ליום, לא יותר. (מוזגת לשניהם, מקישה כוסות) לחייך. (הפסקה) אז מה אתה מספר?
 איש : אני לא יודע.
 אשה : (בעייפות) עוד אחד שלא יודע. (הפסקה) עוד אחת?
 איש : כן.
 אשה : הו, הו, שיכור קטן! (מוזגת לשניהם) לחיינו!
 איש : (מריק את הכוס בגמיעה אחת) תודה רבה.
 אשה : לא קר לך?
 איש : אני עייף.

- אשה : לי נורא קר. (הפסקה) איך אני מוצאת חן בעיניך ?
 איש : מאד. מאד.
 אשה : שקרן קטן. נכון שאני יפה ?
 איש : מאד. מאד.
 אשה : אתה לא צמא ? (מוזגת לשניהם) ספר לי משהו.
 איש : אני צמא.
 אשה : ספר לי על איזה מקום רחוק, רחוק.
 איש : רחוק, רחוק.
 אשה : שם כל כך רחוק. אפשר ללכת, וללכת, וללכת, וללכת, וללכת.
 (הפסקה) נכון שאתה רוצה עוד כוסית ? (מוזגת לשניהם) הוי, אני כל כך עייפה. (מתפשטת, נשארת בחזיה) אז תספר לי משהו.
 איש : אני מחכה למכתב.
 אשה : (בצחוק) זהה זהה, שיכור קטן ! נכון שאני מושכת ? (בקול עייף) נורא מושכת.
 איש : כן.
 אשה : (נלחצת אליו) נכון שתקח אותי לשם ? כל כך קר לי. תמם אותי קצת. (מושכת אותו אליה) שם הכל ירוק, וחם. תמיד חם. (בקול דועך) העצים חמים ומכוסים אד חם, והפרחים חמים, והלטאות הנחשים מתפתלים בחום בעשב הגבוה. הכל ירוק וחם, תמיד... תמיד... (האור דועך. שתיקה ממושכת)
 איש : אני רעב.
 אשה : נראה אם יש לי משהו לאכול. (מעלה את האור, מחפשת) יש לי פרוסת לחם בנקניק, אם אתה רוצה.
 איש : תודה רבה. (אוכל לאט לאט. האור דועך וכבה)

תמונה חמישית

ליד הדלפק. שני האזרחים.

- אזרח ב : סיפרתי לך מה שקרה לי ?
 אזרח א : לא.
 אזרח ב : קרה לי דבר נורא מצחיק.
 אזרח א : מה ?
 אזרח ב : לא סיפרתי לך ?
 אזרח א : לא.
 אזרח ב : זה היה באמת נורא מצחיק. אני בטוח שסיפרתי לך.
 אזרח א : לא יכול להיות. אם היית מספר לי הייתי זוכר.
 אזרח ב : לא יכול להיות. אני בטוח שסיפרתי לך.
 אזרח א : אני לא זוכר.
 אזרח ב : חבל שאתה לא זוכר. זה היה כל כך משעשע, הה הה !
 אזרח א : הה הה !
 אזרח ב : הה הה הה ! (הפסקה)
 אזרח א : תקנה לי מסטיק. אני רוצה מסטיק.
 אזרח ב : מה פתאום מסטיק ? אני לא רוצה לקנות לך מסטיק.
 אזרח א : אז תקנה לי מסטיק.
 אזרח ב : היום אני לא קונה שום מסטיק ודי. אני רוצה בלון.

- אזרח א : (בבכי) אבל אני רוצה מסטיק! אני רוצה מסטיק! אני רוצה מסטיק!
 אזרח ב : (סוטר על לחיו) הנה לך מסטיק.
 אזרח א : אני אהרוג אותך.
 אזרח ב : ואני אהרוג אותך קודם.
 אזרח א : אני אהרוג אותך ואקנה לי מסטיק.
 אזרח ב : ואני אהרוג אותך ואקנה לי בלון.
 אזרח א : אני אקנה לי מאה מסטיק. מיליון. אני אתן לכולם מסטיק. אני אדביק לך מסטיק על האף. ואני אקצוץ לך את האף. (מתנפל על אזרח ב ומפיל אותו ארצה)
 אזרח ב : עזוב אותי! זה כואב!
 אזרח א : ואני אלך ליער ואני אתחבא שם כל היום ואני אברח מהבית ולא אשוב לעולם.
 אזרח ב : גם אני אברח.
 אזרח א : וגם אני. אני אברח לעזאזל.
 אזרח ב : עזוב אותי!
 אזרח א : (מרפה ממנו) לך לעזאזל. (שניהם קמים ויוצאים יד ביד)

ת מ ר נ ה ש ש י ת

בחדר הנערה.

- נער : כמה פעמים אמרתי לך.
 נערה : מיליון פעמים.
 נער : כנראה זה לא מספיק.
 נערה : כנראה לא.
 נער : מה עוד אני יכול לעשות?
 נערה : שום דבר.
 נער : אני רוצה.
 נערה : אולי תתרגז.
 נער : אני מרוגז.
 נערה : וזה לא מספיק?
 נער : לא. אני מתפוצץ.
 נערה : אל תתפוצץ. שבור כוס.
 נער : אילו הייתי יכול לשבור משהו אחר.
 נערה : למשל?
 נער : לא חשוב. אין תועלת בזה.
 נערה : באמת לא חשוב. אינך יכול לשבור שום דבר. קח כוס, זה יועיל לך. (מושיטה לו כוס)
 נער : (מנפץ את הכוס) לעזאזל!
 נערה : ככה יותר טוב. ועכשיו תן לי נשיקה על המצח. אני מתה מעייפות.
 נער : (נושק על מצחה) ליל מנוחה.
 נערה : ליל מנוחה. אל תשכח מחר בבוקר.
 הפסקה ממושכת. האור כבה.

תמונה שביעית

האשה יושבת ליד הדלפק. לידה בקבוק ושתי כוסיות.

אשה: בערב אני יושבת ליד החלון. מתחתי, עמוק, הים. אינני רואה אותו. הוא כל כך עמוק. אני שומעת את הגלים מתנפצים אל החומה. הירח עולה מבין העננים. הוא גדול וכחול. הוא הולך וקרב אלי, באור חיוור כחלחל־כסוף. אני משה ממקומי. הוא הולך וקרב. עיניים יפות, כחולות־כסופות, חולמניות, עתיקות. הוא מביט אלי במבט עצוב. לחיו האחת בהירה והאחרת כהה. הוא מלטף את שערותי בלחיו הבהירה. סוס כסף כחלחל דוהר על פני הים. הלמות פרסותיו נישאת אלי עם רחש הגלים. הוא עומד מתחת לחלוני ורוקע בפרסותיו על הסלעים בקוצר־רוח. אני רצה לראי ומסתרקת מהר. הירח מושיט אלי יד ומושיב אותי על הסוס. ידו האחת איתנה אווזת ברסן והשנייה מחבקת אותי. אנו ממריאים בין הכוכבים ונעלמים. מסביב אפלה כחולה ושקטה, רק קול פרסות רגלי הסוס בחלל הריק. כוכבים גדולים בפיות פעורים מסתערים עלינו. הסוס צוהל. הירח מטיל כידון והכוכבים מתים. הוא מנשק אותי על לחיי ברוך ואני כל כך עצובה. הסוס צונף וקצף עולה בפיו. אני צונחת בזרועות הירח, מתעלפת. אושר כחול נמסך בדמי ואינני יודעת מה. הירח דועך, עייף. הפחול מכסיף, הכסף מועם, האור מת. הירח הפך אפר. אני מתה בזרועותיו. פוקחת עיניים ריקות אל ים ערפלי ובוכה בדמעות קרות. זרועותי חובקות אפר, אפר. הגלים מנפצים את האפר אל חלוני, בלי הרף, בלי הרף, בלי הרף. וכך אני ישנה, תמיד. (הפסקה. האשה מבחינה באיש, שנכנס בינתיים)

אשה: שוב אתה.

איש: אני צמא.

אשה: קר לי. (מוזגת מהבקבוק לשניהם) לחייך.

איש: תודה רבה.

אשה: יש איזה מכתב בשבילך היום?

איש: לא, מצטער מאד.

אשה: אל תצטער, זה יעבור. עוד אחת?

איש: אני עייף.

אשה: הוה, הוה, שיכור קטן! (מוזגת לשניהם) לחיינו! (הפסקה) עוד אחת?

(מוזגת שוב) בוא הנה, שב על ידי. (האיש יושב על ידה) לא קר לך?

איש: קר לי.

אשה: בוא ותכסה אותי באדרת שלך. וספר לי משהו. כל כך קר לי.

איש: אני צמא.

הפסקה ארוכה. האיש והאשה יושבים קפואים. האור דועך.

תמונה שמינית

בחדר הנערה. נכנס הנער.

נערה: ערב טוב.

הנער שותק. סר וועף. מתישב ליד הנערה, מוציא סיגריה מהכיס ומדליק

אותה. ממשיך לשתוק. קם, מתהלך בחדר כמה צעדים, מתישב שוב. מביט לחלל הריק. מעשן את הסיגריה עד תומה, מועך אותה על הרצפה. האור כבה.

ת מ ו נ ה ת ש י ע י ת

ליד הדלפק. האיש והאשה. נכנסים שני האורחים.

- אזרח א: היום עבדתי כמו חמור. היו לנו באיזור 789 מקרי מוות.
 אזרח ב: אתה מדבר על עבודה, אני עבדתי היום שתי משמרות. והיה לי מת אחד שמן, אולי 200 קילו.
 אזרח א: אצלנו מתחילים לבנות עכשיו בית-קברות מודרני, 100 קומות.
 אזרח ב: עזוב אותי עם כל הדברים המודרניים. מה שאני אוהב זה קבר קטן ויפה עם עצים מסביב.
 אזרח א: אתה מפגר אחרי רוח הזמן.
 איש: (מתקרב לדלפק) סליחה, האם הגיע איזה מכתב בשבילי?
 אזרח ב: לעזאזל כל רוח הזמן! אני אומר לך שפעם העולם היה יותר יפה.
 אזרח א: כן, אבל מה לעשות.
 אזרח ב: כן, ככל שאני חושב, יותר אני מגיע למסקנות עצובות. פעם היו יושר, כבוד, אבירות, כל אחד ידע את מקומו, ומה היום?
 אזרח א: אולי אתה צודק. לפעמים גם אני חושב אם לא כדאי לעזוב את כל זה וללכת לגור ביער.

ת מ ו נ ה ע ש י ר י ת

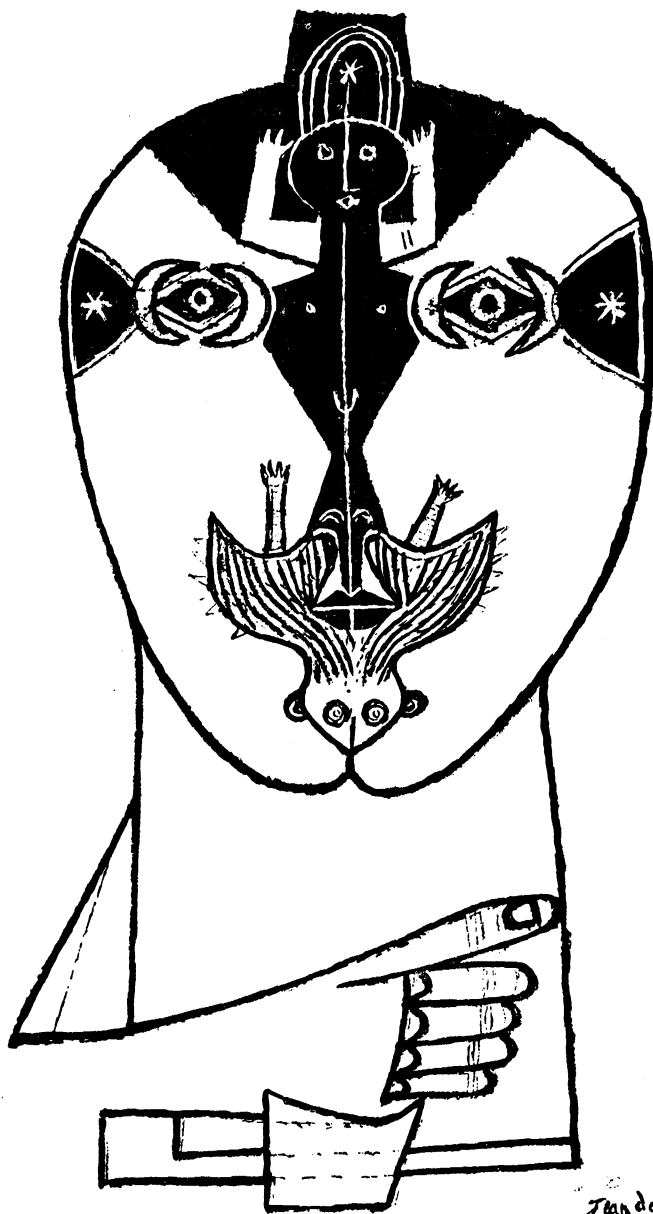
בחדר הנערה. הנער והנערה יושבים ליד שולחן, שותים מרק.

- נערה: המרק לא חם מדי?
 נער: לא, הוא קצת קר. (הפסקה ארוכה. נער קם מהשולחן, יוצא לרחוב. הפנס נדלק. הוא נשאר שם. הנערה פורצת בבכי)
 נער: קר, הכל קר! הארץ קרה, השמיים קרים, הירח קר. בכל בוקר זורחת שמש קרה ומקפיאה אותם. את כולם. הם מתים. אבל אף אחד לא שומע לי. קולי קול קורא במדבר. אמרתי שצריך להכניס מיד בחזרה את כל המתים למקומות העבודה שהתפנו. אלה שבמותם ציוו לנו את החיים. צריך שהמתים ינהגו ברפכות. אם לא, לא יהיה מי שינהג ברכבות. אבל אין עם מי לדרר. מפני שהם יושבים על כסאותיהם בגלל תמיכת איגוד-הקברנים. ובלי תמיכת איגוד-הקברנים אי אפשר לעשות שום דבר. ואם אלך, יקפצו אחרים על המקום שהתפנה, וההבדל יהיה רק שאני אשאר ללא פת לחם. אבל זה הופך אותנו כמובן לצעירים מאד.
 נערה: (מתוך החדר) לאן אתה הולך?
 נער: (מאצל הפנס) אינני יודע. לעזאזל.
 נערה: הוי, יקירי, שוב אתה הולך לשתות!
 נער: (בפראות) עזבי אותי! (האור בחדר כבה. פנס הרחוב כבה)

ת מ ו נ ה א ח ת ע ש ר ה

ליד הדלפק. איש, אשה, שני אורחים. נכנס הנער.

- אזרח א: מה תשתה?
 נער: זירמת סוסים.



- אזרח א : אין לנו דבר כזה.
- אזרח ב : הנה הנה!
- נער : אז תן לי איזה זרם שהוא.
- אזרח א : קח. (מושיט לו כוס)
- נער : (לוקח את הכוס בידו) ההיסטוריה מלמדת אותנו לקח מאלף מאד בהלכות הזרם. אלה ששוחים עם הזרם שוקעים בשחיתות ובטמטום ובקהות-החושים, אך יחד עם זה הם יוצרים ערכים של ממש. אפילו המשטר הרקוב ביותר בונה מסילות-ברזל, וברפבת יכולים לנסוע גם אנשים הגונים ולחשוב בדרך מחשבות נשגבות. מה שמוכיח שלבנין ויצירה אין צורך בצדק, ואולי להפך. ואלה ששוחים נגד הזרם נחלשים מהמאמץ. לכן הם שוקעים בתהום הניווון והמרירות וחוסר-המעש ואינם נוטעים אפילו עץ אחד, כי כשם שהבנין אינו סובל בקורת כך גם הבקורת אינה מסוגלת לבנות. במקרה הטוב הם מתים ברעב, לאחר ששכחו בכלל על מה היתה כל המלחמה. (שותה) נכון ?
- אזרח ב : מה יש לדבר ? זה המצב.
- נער : (מרים כוס) לחיי המצב! מצב מאד מאד. (מבחין באשה) או, והנה רחב הזונה! מהר עוד שתי כוסיות לחיי רחב הזונה! מה שלומך, עלמתי, ואיפה החבאת את שני המרגלים ?
- אשה : בתוך החזיה.
- נער : (מתקרב אליה, מושך בחולצתה ומציץ) הנה הנה, באמת נכון! ואיזה מרגלים! האחד יותר עגול ורך מן השני!
- אשה : הם עגולים, אבל לא רכים.
- נער : את יודעת שהוקצב פרס על ראשם ?
- אשה : השאלה היא אם אתה יודע.
- נער : בטח שאני יודע. אבל היום אני עשיר. אני יכול לשלם את הפרס.
- אשה : לא ידעתי שאתה עשיר. מה גנבת ?
- נער : הו, לא הרבה. רק כמה מחלומות נעורי. צרתי אותם בשק ומכרתי לכל המרבה במחיר.
- אשה : זה מצלצל קצת פאתטי.
- נער : אני יודע. אני מוצא לי מפלט בפאתוס מפני שאני חלש ושקרן. האמת היא שלא גנבתי כלום. הכל היה ריק, לא היה מה לגנוב.
- אשה : מסכן שלי, זה נורא עצוב.
- אזרח ב : (מגיש שתי כוסיות) מה דעתך על המצב ?
- נער : יש רק פתרון אחד — לשים את המצב בשק ולהשליך אותו לנהר. ואם הוא יצוף שוב, לקחת את הנהר ולהשליך אותו לים.
- אשה : יופי, מותק שלי. ועכשיו בוא גלך מכאן, ואל תשכח לשלם. (מושכת אותו בזרועו)
- נער : (זועק לפתע) לא! אל תקח אותי! אינני רוצה! אל תקח אותי עוד! אני רוצה להישאר כאן!
- אשה : מה אתה, מותק שלי? מה קרה לך? (מלטפת את שערותיו ומנשקת אותו)
- נער : (בערמומיות) אבל אני שליו. השתדלתי לחיות חיים יפים. אינני משלה את עצמי שלא יהיה לדבר סוף. בראש מורם אלך אחריי. רק אעייף מבט אחרון בכל הדברים היפים שלעולם לא אראה עוד. צר לי

להיפרד מהאור. צר לי להיפרד מהתענוגות והמכאובים שהם מנת חלקו של כל יציר-אנוש. אהבתי את החיים, כמו שהם. (האשה מנשקת אותו בלהט) לך ממני! אוי לי, הוא לופת אותי בזרועותיו החלקקות, הוא מגפף אותי, הוא נושק לי בפיו הקר והמאוס, אינני רוצה! אני פוחד! אני פוחד! הוא צובט אותי, הוא נושך, הוא מלקק אותי, קחו אותו ממני! אני שומע אותם! בזוזו... בזוזו... הם באים! (נכנסת הנערה)

נערה: הוי, יקירי, שוב אתה שותה? אני מבקשת ממך, זה ימיט עליך אסון.

נער: מכל קצוי הארץ הם נאספים. ענן כבד ושחור. בזוזו... בזוזו... ביום ההוא תאסוף השמש אורה ומים עד ים יישמע רק קול זמזום כנפיהם. בזוזו... בזוזו... (לאט לאט מתחילים כולם, מחוץ לאיש, לגרש בעצבנות זבובים דמיוניים סרדניים)

נער: הם יפלו על השדות ועל העצים ועל הנחלים ועל הבתים... בזוזו...

בזוזו... בזוזו... ביום חושך ואפלה... יום ענן וערפל... הנה הם באים! (כולם מתחילים לאט לאט לזמזום בקול חרישי: בזוזו... בזוזו...)

נער: (בפאתוס רב, על רקע הזמזום הכללי) כשחר פרוש על ההרים, עם רב ועצום, כמוהו לא נהיה מן העולם... בעיר ישוקו, בחומה ירוצו, בבתים יעלו, בעד החלונות יבואו כנגב... (הזמזום הכללי מתגבר לצעקה) אבל אנחנו נהרוג אותם! בחימה שפוכה ובחרבות שלופות נסתער עליהם — בזוזו!!! בזוזו!!!

איש: אני רעב.

אזרח א: תן לו מכה בראש. הוא מפריע.

נערה: הצילו!

כולם, מחוץ לאיש ולנער, מסתערים בשצף-קצף על הזבובים הדמיוניים. מהומה רבה על הבמה. כולם סופקים כפיים, רצים, מכים, חובטים, תולשים שערותיהם, בזמזום בלתי פוסק: בזוזו... בזוזו... ובקצב קבוע העולה בקרשצ'נדו ואחר יורד בדימינואנדו. לאט לאט הם מתעייפים, הזמזום הולך ורפה, לבסוף צונחים כולם על הרצפה, המומים.

נער: ואחר תזרח השמש, ויום חדש יבוא לעולם. ובני-אנוש המעטים שנתרו לפליטה ירימו ראש ויציצו מבין החרבות, וימצצו בעין מהססת אל האור... בזוזו... בזוזו... והארץ תשקוט, והפרחים יפרחו, והצפרים תציצנה בגן... בזוזו... בזוזו... והאוויר יהיה טהור, והמים יהיו נקיים, והעצים יהיו ירוקים לעולם, לעולם.

אשה: (באנחה) הכול יהיה חם וירוק.

אזרח א: ונגור ביער בין העצים ונברח מהבית.

אזרח ב: ונברח מהבית ולא נשוב אף פעם ונשחק בבלון כל היום.

נערה: והשמש תזרח לכולם בגן.

איש: (מתחיל לשיר לאט לאט)

אחינו יעקב, אחינו יעקב,

אל תישן, אל תישן,

הפעמון מצלצל, הפעמון מצלצל,

דין דין דן,

דין דין דן.